

1998 was de verbrandingsput trouwens reeds jarenlang in gebruik, zonder dat hieromtrent van overheidswege ooit enige wetsovertreding werd vastgesteld.

Aldus dient de eerste rechter bijgetreden te worden waar hij oordeelde dat appellante de nietigheid van de verzekeringsovereenkomst op grond van artikel 6 Wet Landverzekeringsovereenkomst niet kan invoeren.

7. Van bedrog in de zin van artikel 1116 B.W. kan bij het afsluiten van de verzekeringsovereenkomst d.d. 19 oktober 1998 evenmin sprake zijn.

Het blijkt geenszins dat geïntimeerde kunstgrepen heeft aangewend die van aard waren dat appellante zonder die kunstgrepen de verzekeringsovereenkomst niet zou hebben aangegaan.

Geïntimeerde heeft de verbrandingsput voor appellante niet verborgen gehouden. Op het ogenblik dat de verbrandingsput werd gebruikt, was dit trouwens voor de gehele omgeving zichtbaar. Indien de inspecteurs van appellante het volledige bedrijfsterrein van geïntimeerde mochten gecontroleerd hebben, dan zouden zij de aanwezigheid van de verbrandingsput hebben vastgesteld.

Bovendien toont appellante niet aan dat zij de verzekeringsovereenkomst niet zou aangegaan hebben zo zij kennis mocht gehad hebben van de verbrandingsput. Mogelijk zou appellante een hogere premie hebben geëist of specifieke veiligheidsvoorschriften hebben opgelegd aan geïntimeerde. Waar het risico door inspecteur Matthys trouwens als zeer goed werd omschreven, kan de loutere aanwezigheid van de verbrandingsplaats geen onoverkomelijk bezwaar hebben gevormd voor het afsluiten van de verzekeringsovereenkomst.

8. Appellante stelt in besluiten neergelegd op 30 april 2002 (p. 30) dat zo het hof beslist dat er geen kwade trouw voor-

handen is, zij nog kan “ageren op grond van de onopzettelijke onjuiste opgave van het risico”. In dat geval verzoekt appellante dat de debatten worden heropend. Er kan op dit verzoek van appellante worden ingegaan.

Waar appellante wat betreft haar tegenvordering verwijst naar artikel 7 § 3 Wet Landverzekeringsovereenkomst dat betrekking heeft op schadegevallen bij onopzettelijke verzwijging, komt het aangewezen voor de beoordeling van de tegenvordering van appellante eveneens te reserveren voor de behandeling na de heropening der debatten.

Het hof stelt hierbij nog vast dat appellante zich eveneens beroept op artikel 36 A van de algemene polisvoorwaarden. Appellante laat evenwel na aan te duiden welke sancties verbonden zijn aan de beweerde tekortkoming aan deze bepaling. Tevens dienen partijen stelling te nemen omtrent de conformiteit van deze clausule met de bepalingen van de wet van 25 juni 1992.

Bij de beoordeling van de zaak zijn de in Belgische frank uitgedrukte bedragen wetshalve omgezet in euro, tevens rekening houdende met de afrondingsbepalingen.

Wanneer de Belgische franken nog zijn vermeld, is dit louter ten informatieven titel.

Op deze gronden,

Het hof, rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op het artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Verklaart het hoger beroep en incidenteel beroep ontvanke-lijk;

Alvorens verder te oordelen, heropent ambtshalve de debatten teneinde partijen toe te laten te handelen zoals hiervoor bepaald;

(...)

Noot

Zie tevens het eindarrest in deze zaak, hof van beroep te Gent van 10 juni 2004, p. 869 in dit nummer.